

Kri-29/03

Zapisnik o saslušanju svjedokaSastavljen dana 15.05.2003. 200 godine kod istražnog sudije Kantonalnogsuda u Bihaću krivičnom predmetu protiv okrivljenog-e _____

_____ iz _____ zbog krivičnog djela _____

_____ iz člana _____ KZ R BiH _____ KZ J _____ KZ R _____

Istražni sudija,

Edina Arnautović

Zapisničar,

Esma Aljukić

Saslušanju svjedoka prisustvuju i:

Javni tužilac Finn Tollefson . istražitelj Haškog tribunalaBranilac Djurica Predrag - prevodilac

Okrivljeni _____

Započeto u 13,00 sati.

Svjedok je opomenut na dužnost da govori istinu, da ne smije ništa prešutjeti, a zatim upozoren na posljedice lažnog iskaza, kao i da nije dužan da odgovara na pojedina pitanja, ako je vjerovatno da bi time izložio sebe i svog bliskog srodnika teškoj sramoti, znatnoj materijalnoj šteti ili krivičnom gonjenju (član 227. stav 1. tačka 1. do 3. i člana 229. ZKP).

Na postavljena pitanja svjedok daje slijedeće odgovore

- 1) Prezime i ime Ramić Zijad
- 2) Ime oca Safet
- 3) Zanimanje Privatni poduzetnik
- 4) Mjesto rođenja Bosanski Petrovac
- 5) Mjesto boravka _____
- 6) Godina starosti 1.1. 1953. godine
- 7) Odnos sa okrivljenim i oštećenim _____

Svjedok se upozorava da je dužan da o promjeni adrese ili boravišta obavijesti sud (član 231. stav 3. ZKP).

Poslije ovoga svjedok o samom predmetu iznosi slijedeće:

Ramić Zijad

02331780

Po članu 226. stav 2. ZKP-a svjedok je opomenut na dužnost da govori istinu, da ne smije ništa prešutjeti, zatim upozoren na posljedice lažnog iskaza, kao i da nije dužan da odgovara na pojedina pitanja ako je vjerovatno da bi time izložio sebe i svog bliskog srodnika teškoj sramoti, znatnoj materijalnoj šteti ili krivičnom gonjenju.

Po članu 220. stav 3. ZKP-a svjedok je upozoren da je dužan da o promjeni adrese ili boravišta obavijesti sud.

Poslije ovoga svjedok u samom predmetu iznosi slijedeće:

Razumio sam zbog čega sam pozvan danas u sud i razumio sam sva prehodna upozorenja, tačno je da sam davao izjave Medjunarodnom sudu za krivično gonjenje osoba za teška kršenja medjunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991. godine i to dana 15.4. 2000. a zatim 17,18. i 20.7. 2000. godine.

Konstatuje se da svjedok dalje izjavljuje saglasno kao izjavi koja se čita te da na trećoj strani, pasus broj, prijevod broj 01107637 koji počinje: "poslije izbora na kojima je pobjedila ... umjesto SP., odnosno ispravljam se na istoj strani samo u trećem odluku odozgo umjesto HDZ treba da stoji SDA su se često sastajali".

Konstatujese da svjedok izjavljuje da na strani pet prijevod broj 01107639 u sedmom odlumku treba da stoji "da su njegova žena i djeca napustili B. Petrovac napustili 25. maja a ne juna 1992. godine).

Konstatuje se da svjedok dodaje da na strani 6 u trećem odlumku prijavod broj 0110640 u pogledu veličine restorane nije veličine od oko 50 m2.

Na istoj strani pod istim brojem u šestom odlomku odozgo svjedok izjavljuje da je znao da se u Kozilima nalazi šumsko radilište a ne šuma.

Konstatuje se da na strani 8 prijevod broj 01107642 u četvrtom odjeljku ime supruga Fikreta Hrnjića (ne Hrenjića) u kom dijelu se vrši sipravka.

Konstatuje se da nema više pitanja, da svjedok nema ništa posebno dodati te da je izjava dostavljena u prilogu vjerodostojna da nebi imao ništa posebno dodati da se u prilogu nalazi crtež.

Svjedok ne traži da mu se čita današnji zapisnik jer je isti slušao u diktati i na isti nema primjedbi te ga kao takvog svojeručno potpisuje.

Zapisnik nije čitan.

Dovršeno u 13,50 sati.

ZAPISNIČAR

Esma Aljukić

SVJEDOK,

Ramiro Lijon

ISTRAŽNI SUDIJA

Edina Arnautović

MEĐUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE OSOBA
ODGOVORNIH ZA TEŠKA KRŠENJA MEĐUNARODNOG PRAVA
POČINJENA NA TERITORIJ BIVŠE JUGOSLAVIJE OD 1991.

IZJAVA SVJEDOKA

PODACI O SVJEDOKU:

Prezime: Ramić

Ime: Zijad Ime oca: Safet

Nadimak/pseudonim: Zika Pol: muški ženski

Datum rođenja: 01.01.1953. Mjesto rođenja: Bosanski Petrovac

Nacionalnost: Bošnjak Vjeroispovijest: muslimanska

Jezik/jezici koje govori: bosanski

Jezik/jezici koje piše (ako se razlikuje od navedenih):

Jezici korišteni u toku razgovora: engleski i bosanski

Trenutno zanimanje: poduzetnik Prethodno: poduzetnik

Datum(i) razgovora: 15.04.2000.; 17.,18.,20. 07.2000.

Razgovor(e) vodili: 15.04.2000. -Ann Sutherland,
17.,18.,20.07.2000. - Richard Dupas

Prevodilac: 15.04.2000.-Alma Imamović, 17.,18.,20.07.2000. - Enida Jahić

Imena svih osoba prisutnih tokom razgovora: 15.04.2000. -Ann Sutherland, Alma
Imamović; 17.,18.,20.07.2000. - Richard Dupas, Ann Sutherland, Enida Jahić

Potpis: /potpisano/

IZJAVA SVJEDOKA

Rođen sam u Bosanskom Petrovcu, u općini Bosanski Petrovac, 1. januara 1953. godine. Oženio sam se 1981. godine i imam dva sina.

Završio sam osam godina osnovne i četiri godine srednje škole. Osnovnu školu sam pohađao u Bosanskom Petrovcu, a tri godine srednje škole u Banja Luci. Također sam godinu dana išao u školu u Opatiji, u Hrvatskoj. U Beogradu sam dvije godine pohađao višu školu za turizam i ugostiteljstvo.

Završio sam tromjesečnu vojnu obuku u Kraljevu, u Srbiji, a zatim odslužio 12 mjeseci vojnog roka kao instruktor vožnje u Titogradu, 26. avgusta 1974.

Pet i po godina, u periodu od 1979. do 1984. godine, radio sam u Bihaću i predavao na srednjoj ekonomskoj školi turističko-ugostiteljskog smjera.

1979. godine moja dva brata i ja smo držali restoran u iznajmljenom prostoru u Bosanskom Petrovcu. Također sam kupio /donio u originalu?/ imanje u Bosanskom Petrovcu i dva zemljišta za gradnju u Bihaću.

Od 1990. do juna 1992. godine bio sam član Izvršnog vijeća SDP-a (Socijaldemokratske partije).

1992. godine sam bio uspješan poslovan čovjek. Posjedovao sam privatnu firmu "Ziko" i imao četiri prodavnice i restoran pokraj benzinske pumpe na glavnom putu. Restoran sam otvorio 1984. godine. Imao sam sedam ili devet zaposlenih radnika, a među njima je bila i jedna Srpkinja, po imenu Gospava. Bio sam u dobrim odnosima sa osobama srpske narodnosti. Trenutno sam poduzetnik u drvnoj industriji i trgovini i zapošljam dvadeset šest ljudi. Firmu sam osnovao sa još dvojicom ljudi, a prostor iznajmljujemo od Šumske uprave u Bosanskom Petrovcu.

1990. godine SDS je održao politički miting u Bosanskom Petrovcu. Tu se skupilo nekoliko hiljada ljudi, uglavnom iz Bosanskog Petrovca, ali je također bilo Srba iz Grahova, Bihaća i Bosanske Krupe. Pripadnici svih nacija su prisustvovali tom skupu. Sjećam se da je jedan Srbin, Rašković, (liječnik iz Šibenika koji se kasnije preselio u Knin), govorio na mitingu. Bio je tu i jedan Srbin s Kosova koji je govorio na tom skupu. Bogdan Kecman je rekao da će nabiti Turke na kolac. Spomenuo je mnoge stvari, govorio je o Srbima u Srbiji, Srbima u Drugom svjetskom ratu i partizanima koji su se borili. To je Muslimanima zvučalo veoma prijeteće i mnogi su s gnušanjem napustili miting. Ja sam otišao na piće s prijateljima i čuli smo ih kako pjevaju četničke pjesme. To nije bio demokratski skup, na njemu su govorili samo Srbi. U 18:30 sati vidio sam kako Raškovića voze u kočijama po gradu. S njim su bili Vojo Šljivar i Vinko Stupar. Stupar je bio član SPO-a, političke stranke Vuka Draškovića.

Bio sam prisutan na dva mitinga SDA-a, koji su održani nakon ovog skupa, a prije prvih izbora, u oktobru i novembru. Na tim mitinzima se skupilo hiljadu do dvije hiljade ljudi. Cilj tih skupova je bio da se objasni program SDA-a. Na tim mitinzima nisam imao ni približno isti osjećaj kao onda kad sam otišao sa mitinga SDS-a.

Još jedan miting SDS-a je održan u lokalnoj sportskoj dvorani neposredno prije izbora. Mislim da su mu prisustvovali predstavnici SDA-a jer su oni uvijek pozivali predstavnike drugih stranaka. Ne znam ko je govorio na tom mitingu pošto nisam bio prisutan.

Sjećam se još jednog mitinga, ali se ne sjećam tačnog datuma. Mislim da je to bilo prije velikog mitinga na Kosovu na kojem se skupilo šest stotina hiljada ljudi. Ostao sam kratko na tom mitingu. Govorili su reformisti i spominjano je Kosovo. Rekli su da ljudi na Kosovu žele rat, ali da oni ne žele raspad Jugoslavije. Govorila su četvorica ili petorica ljudi. Jedan od njih je bio Milan Santrač.

Nakon političkog mitinga na kojem je govorio Rašković, napetost je počela rasti. Zamijetio sam Raškovićevu fotografiju na vojnim kamionima koji su odlazili u pravcu Hrvatske. Građani srpske nacionalnosti su nosili njegovu fotografiju po općini. Nakon mitinga u sportskoj dvorani, sve češće se moglo vidjeti Miloševićeve fotografije, a zatim i Karadžićeve, Šešeljove i Draškovićeve. Primijetio sam kako Srbi u vojnim kamionima i civili razmjenjuju pozdrav s tri prsta.

Članovi SDS-a i HDZ-a su se često sastajali jer su imali zajednički cilj, a to je bilo riješiti se komunista u vladi.

Poslije izbora na kojima je pobijedila SDS, predstavnicima ostalih stranaka nije dozvoljeno da zauzmu značajne položaje, osim na pravnom odjelu. Nisam prisustvovao nikakvim sastancima koje su održale stranke nakon izbora. Oni bi razgovarali o podjeli položaja. U izvršnoj vlasti, SDA je trebala imati predstavnike u odjelu za porez, kao i mjesto šefa policije. SDS to nije dopustila, tako da je bilo očigledno da se sprovodi njihova politika. 1990. godine predsjednik općine je bio Vid Jeličić, koji je morao ustupiti mjesto Rajku Novakoviću. Safet Hidić je bio predsjednik SDA-a.

Pred kraj 1991. i početkom 1992. godine moglo se čuti na radiju da se Bosanski Petrovac brani na kupreškoj liniji fronta. U to vrijeme stigla je vijest da ustaše (Hrvati) nadiru u to područje i da ga treba braniti. Lokalno bošnjačko stanovništvo je bilo mišljenja da ako taj kraj treba braniti, to treba uraditi u okolnim područjima, a ne u Kupresu. U to vrijeme je bilo mnogo muslimanskih oficira koji nisu htjeli ići tamo i ljude su otpuštali s posla zato što nisu htjeli ići da se bore u Hrvatsku.

U tom istom periodu mogli su se na radiju čuti političari i ostali. Već u to vrijeme se osjećao uticaj Miloševićevih političkih stavova kroz Karadžića i ljude iz Krajine. Čuo sam na radiju Dragana Milanovića, predsjednika Inicijativnog odbora SDS-a, koji je kasnije bio na položaju u općini. Prije rata, kada bi dolazio u moj restoran, vidao sam kazete i srpske zastave u njegovom automobilu.

Kada je počeo rat u Hrvatskoj u augustu 1991, Kličković, predsjednik vlade Republike Srpske, Vještica (ime nepoznato), pravnik, i predsjednik SDS-a u Bosanskoj Krupi, Stevo Beslač, predsjednik SDS-a u Bihaću, Pilipović, sekretar SDS-a i pravnik u Bihaću, su govorili na radiju.

Početkom 1992. godine prekinuli su nam radio i TV prijenos iz Sarajeva. SDS je minirala odašiljač u Oštrelju, koji se nalazi na udaljenosti od 13 km u pravcu Drvara. Nakon toga smo imali prijenos iz Banja Luke. Mnogi ljudi su govorili o ideologiji Velike Srbije, izjavljivali da su Srbi ugroženi i da je sve ovo sveta srpska zemlja. Prikazivali bi slike ljudi zaklanih u Foči, Srebrenici i Zvorniku, govoreći da su to Muslimani učinili Srbima.

U periodu između 1990. i 1992. godine sam mnogo puta vidio Radoslava Brdanina na televiziji i čuo ga na radiju. Bio je u SDS-u i bio je ili predsjednik Banja Luke, ili predsjednik cijele Bosanske krajine. Čuo sam ga kako zastupa iste ideje koje je

Karadžić propagirao, da će Alijina "Fildan" država biti samo oko Sarajeva. Također sam čuo kako Brđanin iznosi ideje SANU-a (Čosić je bio predsjednik SANU-a), kako jednu trećinu Muslimana treba asimilirati, jednu trećinu eliminirati, a posljednju trećinu prognati. Također sam ga vidio na televiziji kada je održan miting SDS-a u Banja Luci prije izbora 1990. godine.

Vidio sam Talića, komandanta Krajinskog korpusa. Talić je govorio da on predstavlja vojsku JNA i da vojska JNA neće ni na koji način uništavati narod, nego ga zaštititi. Vidjeli smo šta se kasnije dogodilo u Sloveniji, Hrvatskoj, a zatim u Bosni, i ko i šta je bila JNA. Također smo vidjeli šta se dogodilo u zatvoreničkim logorima.

Vidio sam i Mladića iz Srpske vojske na televiziji. Čuo sam da je i on 1991. i 1992. godine bio na igralištu u Bosanskom Petrovcu. Također sam čuo da su i visoki rukovodioci, kao što su Karadžić, Plavšićka i Koljević bili tamo.

Isto tako sam vidio Milanovića Manojla ili Mihajla, oficira srpske vojske koji je kasnije postao komandant koji je poveo korpus na Bihać. On je govorio o srpskoj ideologiji.

Na televiziji sam vidio i Vukića (ime nepoznato) iz Banja Luke. I on je govorio o srpskoj ideologiji.

U augustu i septembru 1991. godine stigli su pozivi za mobilizaciju. Mnogi ljudi su u to doba otišli u Knin. Mnogo Muslimana se nizu odazvali zato što nisu željeli da ratuju protiv Hrvatske, pa su bili otpušteni sa svojih radnih mjesta. Srbi su dobijali uniforme i oružje.

Oko Nove godine 1992., 600-800 vojnika je bilo stacionirano u gimnastičkoj dvorani srednje škole.

U januaru ili februaru 1992. godine, u Bosanskom Petrovcu je uveden policijski sat koji se odnosio na sve. Policijski sat je počinjao uveče u 22:00 ili 23:00 sata i trajao do 5:00 ujutro. Uveo ga je ili šef policije ili predsjednik općine, možda po nalogu kriznog štaba, a objavio ga je lokalni radio. Bošnjaci su ga se pridržavali jer su bili uplašeni.

U gradu su postavljeni kontrolni punktovi, koje su opsluživali srpski rezervisti i pripadnici teritorijalne odbrane (TO). Nosili su zelene, a ponekad i plave, maskirne uniforme. Čuvali su i nadgledali to područje. Ljudi su se plašili, pa su putovali samo ako su stvarno morali. Jednom prilikom, pred kraj maja ili početkom juna, kada sam se jedne noći vraćao kući iz Bihaća gdje sam prethodno prebacio robu za svoju firmu, morao sam čekati nekoliko sati na kontrolnom punktu. Bilo je nekih problema u Sarajevu, pa su ovdje zatvorili puteve. Na putu za Bosanski Petrovac nalazila su se četiri kontrolna punkta: u Pritoci, Dubovskom, Lipi i Vrtovaćama.

Dana 18. ili 25. maja, rečeno nam je da predamo svo oružje, bilo ono prijavljeno ili ne. To je objavljeno preko radija i zvanična obavijest je izvješena po zidovima i zgradama po gradu. Svo prijavljeno oružje se moralo predati u policijsku stanicu. Samo su Muslimani predali oružje. Ja sam predao svoj pištolj, kalibra 7,62 mm, Bošku Dragiću u policijskoj stanici, dva ili tri dana nakon objave naloga. Mislio sam da se radi o privremenoj nagodbi. Dobio sam uvjerenje za predato oružje, međutim, mislim da je to uvjerenje izgorilo kada mi je zapaljena kuća. Koliko ja znam, samo su Muslimani predali oružje. Srbi su se naoružavali oružjem iz policije, iz zgrade

teritorijalne odbrane, iz helikoptera. Nije to bilo samo muslimańsko oruđe, pošto Muslimani nisu ni posjedovali tako mnogo oruđa.

SDS je imala nalog da naoruđa i pripremi policiju i vojsku. Vidio sam kako Srbi uzimaju najraznovrsniju artiljeriju, pa oruđa transportiraju putem prema Smoljanima, Suvolji i Skakavcu. To su prevozili kamioni koje sam vidio da se kreću tim putem. Kada je JNA napustila bihaćko područje, nisu sa sobom odnijeli nikakvo oruđe. Srbi u ovom području su bili povezani sa Srbima u Hrvatskoj krajini. Svi lokalni Srbi su bili naoruđani i propagirali su srpske ideje. Politika, vojska, policija, ekonomija i pravo su svi bili povezani – izgledalo je samo da su promijenili smjer.

Još od početka 1992. godine vidao sam helikoptere kako nadlijeću područje oko Bosanskog Petrovca i spuštaju se u Rašinovcu, Smoljanima, Kuluniću. U mješovitim selima gdje su zajedno živjeli Muslimani i Srbi, izgleda da bi Srbi kao znak prepoznavanja stavili svijeću na prozor, pa bi im onda bilo isporučeno oruđe.

Nakon što je istekao rok za predaju oruđa, pet ili šest rezervnih policajaca su autobusom iz Šipa krenuli od kuće do kuće u potrazi za oruđjem.

Prva ubijanja u Bosanskom Petrovcu su se dogodila otprilike u maju ili junu 1992. godine. Ja nisam bio svjedok ubijanja, ali sam prisustvovao sahranama. Bio sam na sahrani Muhameda Terzića (čija su braća bila zatočena u Kozili). Također sam prisustvovao sahrani jednog čovjeka iz Prijedora između 5. i 8. juna.

Krajem maja ili početkom juna, ugledni Muslimani su saslušavani i zvanično uhapšeni u isto vrijeme kad i ja.

Moja žena i djeca su napustili Bosanski Petrovac 25. juna 1992. godine, i otišli u Rijeku u Hrvatskoj. U Bosanskom Petrovcu smo ostali moja majka, jedan od moje braće, Senad, s djetetom, i ja. Moj drugi brat, Nihad, je sa svoja dva sina otišao u Bihać. Dana 9. augusta 1992. godine pala je granata koja je ubila petoro djece, među kojima se nalazio i jedan od sinova moga brata.

Dana 13. juna 1992. godine nalazio sam se u kući punca i punice u Bosanskom Petrovcu. Oko 10:00 sati ujutro, pojavila su su tri čovjeka:

Branković, Mile, profesionalni policajac, koji mi je bio prijatelj osam do deset godina;
Latinović, Neven, trgovac, koji je zatim postao rezervni policajac, kojeg sam znao čitavog života jer su nam roditelji bili prijatelji; i
Kapelan (ime nepoznato) "Knez", konobar, koji je zatim postao rezervni policajac.

Ti policajci su mi rekli da me vode u Stanicu policije da dam izjavu. Kada sam stigao u Stanicu policije, čekao sam u hodniku otprilike sat do sat i po vremena. Tu je bilo još pet ili /kao u originalu/ osoba, sve Muslimani koji su živjeli u Bosanskom Petrovcu. Među njima su se nalazili Ekrem Didović, Semko Družić, Hadžić (ime nepoznato) "Šomak", Eno Bolić.

Mene je saslušao šef krivične istrage u Bosanskom Petrovcu, Vukobrat (ime nepoznato). Vukobrata sam poznao nekih petnaest godina. Iza Vukobrata stajao je čovjek po prezimenu Nikić (ime nepoznato), koji je bio iz Bosanskog Petrovca, ali je radio u Velikoj Kladuši.

Razgovor je trajao oko 15 do 20 minuta. Za vrijeme razgovora, Vukobrat je gledao list papira za koji je rekao da je lista s imenima osoba koje posjeduju oružje i da se moje ime nalazi na toj listi. Vukobrat mi je rekao da je tu listu dobio od Muslimana. Rekao mi je da bih mu trebao kao prijatelju predati pušku, pa onda neće biti problema. Kazao sam mu da nemam pušku. Rekao sam mu da imam pištolj, ali da sam ga predao Bošku Dragiću prije nekih 15 do 20 dana, kada su Srbi to po prvi put tražili preko radija i preko megafona vozeći se svuda po gradu.

Onda su me odveli sprat niže, u ćeliju od 7 do 10 kvadratnih metara. U toj prostoriji se već nalazilo 9 do 10 ljudi iz Bosanskog Petrovca, uključujući Ekrema Didovića, Semka Družića, Hadžića (ime nepoznato) "Šomka", Enu Bolića i još neke ljude iz Bjelaja.

Dayali su nam dva obroka dnevno, i zavisno od stražara, mogli smo primiti posjete. Ujutro smo mogli provoditi vrijeme u restoranskoj prostoriji i mogli smo koristiti zahod tokom dana. Ponekad smo spavali u restoranu koji je bio velik 10 do 11 kvadratnih metara.

Kada sam napustio policijsku stanicu 30. juna 1992. godine, u ćeliji je bilo 29 zatvorenika, uključujući i sedmoru djece iz Sanice.

Dana 30. juna 1992. godine, oko 3:30 sati ujutro, policajac na dužnosti, koji se prezivao Repija (ime nepoznato), je došao u ćeliju. Rekao je da ćemo biti prebačeni negdje drugdje. Pet minuta nakon što je Repija došao u ćeliju, ukrcali su nas u autobuse i odvezli u Kozilu, preko Drinče. U autobusu su se nalazila dva ili tri naoružana rezervna policajca. Mislim da se jedan od njih zvao Đuro. Dva policijska automobila su pratila autobus, jedan je bio ispred, a drugi iza autobusa.

Mislili smo da idemo u Manjaču, ali kada smo prošli Drinču, shvatili smo da idemo u Kozilu. Ona je udaljena otprilike 17 kilometara od Bosanskog Petrovca. Trebalo nam je 30 do 40 minuta da tamo stignemo. Znao sam da se tu nalazi šumar, ali nikada prije nisam tu bio.

Kada smo stigli u Kozilu vidio sam drvenu građevinu, 10 x 16 metara, okruženu bodljikavom žicom. Bilo je tu i nekoliko drugih zgrada. Nacrtao sam skicu logora u Kozili koju vam predajem.

Kada smo stigli u Kozilu vidio sam šest ili sedam muškaraca u vojničkim uniformama i s automatskim puškama. Kasnije sam saznao da su to bili čuvari iz bihačkog zatvora. Postrojili su nas ispred ograde od bodljikave žice. Zatim smo jedan po jedan ušli u zgradu gdje nam je naređeno da bacimo lične dokumente i dragocjenosti na pod u hodniku.

Svi smo ušli u prostoriju označenu brojem 1 na mojoj skici. Ta soba je bila velika nekih 14 kvadratnih metara. Primijetio sam da se u sobi nalazi mnogo jako starih madraca od spužve i da su na podu plastične pločice.

Oko 15:00 ili 16:00 sati, izvjestan broj ljudi je prebačen u drugu prostoriju. U sobi broj 1 je ostalo osamnaest ljudi. Oko 17:00 sati sam saznao da se u susjednoj prostoriji, označenoj brojem dva na mojoj skici, nalazi 18 ljudi iz Vakufa.

Nešto kasnije iste te večeri stigao je drugi autobus iz Bosanskog Petrovca. U njemu su dovezli još ljudi iz Bosanskog Petrovca. Bilo je ukupno negdje oko 95 Muslimana zatočenih u Kozili.

Ja sam bio zarobljen 36 dana u Kozili, do 6. augusta 1992. godine, kada su šesnaestorica od nas odvedena u Kamenicu, devetorica iz Bosanskog Petrovca i sedam mladića iz Sanice.

U zgradi je bilo šest prostorija. Jedan čuvar, "Biga", nam je dopuštao da idemo u druge prostorije, pa smo se tako upoznali s ostalim ljudima i saznali odakle su. Prostorije nisu bile zaključane i mogli smo se kretati na vlastitu odgovornost. Dobivali smo tri obroka dnevno. Hrane nije bilo dovoljno i bila je nekvalitetna. Dobili bismo riblju konzervu na dvije osobe i dva kruha na osamnaest ljudi. Bilo nam je dozvoljeno da koristimo zahod na kraju zgrade. Imali smo dovoljno vode da podmirimo svoje potrebe.

Koliko sam ja upoznat, za zatvor su bili zaduženi čovjek koji se prezivao Zorić (ime nepoznato) "Cigo" i čovjek koji se prezivao Kresoje ili Kresoja (ime nepoznato). Radili su u smjenama, mijenjajući se svake sedmice. Nisam znao ni jednog od njih. Saznao sam od ostalih zatvorenika da je "Cigo" radio u bihaćkom zatvoru. U "Ciginoj" smjeni sam bio maltretiran. U Kresojinoj smjeni su me ostavljali na miru.

U Kozili je bilo 35 do 40 čuvara. Među njima je bilo sedam ili osam čuvara iz Bihaća. Svi čuvari su nosili obične uniforme JNA sivomaslinaste boje (SMB) /u originalu SNB/, izuzev Zorića koji je nosio kamuflažnu uniformu.

Poznavao sam sljedeće čuvare u Kozili:

Stupar Dragan, Srbin, radio kao policajac u Gati, blizu Bihaća. Živio je na udaljenosti od dva kilometra od moje kuće i znao sam ga čitavog života. Vidio sam kako u logoru opslužuje mitraljesko gnijezdo.

Ćup Dobrica, Srbin, radio kao dječiji psiholog u Bosanskom Petrovcu. Poznajem ga trideset godina.

Despot Nikica, Srbin, radio u Zagrebu. Pohađali smo skupa osnovnu školu u Bosanskom Petrovcu.

Ivanić Milan, Srbin, vozač iz sela 12 kilometara udaljenog od Bosanskog Petrovca, u pravcu Bihaća. Poznajem ga petnaest godina. Njegov brat, Dragan, je bio predsjednik SDS-a.

Puzgaća Nine, Srbin, radio kao kvalifikovani radnik u Vukovči ili Drinči. Poznajem ga petnaest godina.

Ćosić, Ranko, Srbin, radio kao radnik u tvornici "Bosnaplast". Poznajem ga dvadeset godina.

Željko, prezime nepoznato, Srbin, koji je držao kafanu na putu za Drvar. Poznajem ga 10-12 godina.

Kresoje ili Kresoja, ime nepoznato, Srkinja, bila je stara sedamnaest ili osamnaest godina.

Ostale srpske čuvare nisam poznavao, ali oni čija sam imena saznao od zatvorenika u logoru su sljedeći:

Babić, ime nepoznato. Bio je iz Bravskog.

Knežević, ime nepoznato. Bio je čuvar iz Bihaća.

Sološa, ime nepoznato.

Latinović, ime nepoznato. Radio je u "Kombitexu" u Bihaću.

Baroš Dragiša. Igrao je nogomet i radio u Bihaću.

Glušica, ime nepoznato. Bile su dvije osobe s tim prezimenom.

Bijelić ili Jević.

Refik Terzić iz Bosanskog Petrovca je bio u zatvoru u Bihaću i znao je imena svih čuvara iz bihaćkog zatvora. Mislim da Midho Družić ima imena svih stražara i zatvorenika. Također mislim da Hare Beganović ima listu zatočenika u Kozili i Kamenici.

Dana 5. ili 6. jula 1992. godine, odveden sam na saslušanje tokom kojeg sam trebao napisati određene stvari, kao na primjer, za koga smo bili zaduženi i koga smo trebali ubiti, koji Muslimani su imali oružje, ko su bili predstavnici SDA-a. Morao sam napisati imena članova moje porodice. Vidio sam čuvara Babića (ime nepoznato). Na tom saslušanju me nisu tukli, ali su me kasnije pretukli četiri puta.

Prvo premlaćivanje se dogodilo uveče 11. jula 1992. godine. Mlada muslimanska liječnica, supruga Fikreta Hrenjića, je došla u Kozilu te večeri i pregledala veći broj zatvorenika u sobi označenoj brojem sedam na mom crtežu. Imao sam neke stomačne probleme, pa sam upitao stražara mogu li je vidjeti. Tom prilikom mi nije dala nikakve lijekove. Glušica je bio stražar na dužnosti.

Kasnije te večeri su Družić Midhu, Družić Safeta i mene jednog po jednog odveli u zgradu uprave, zgradu koja je na crtežu najbliža zgradi u kojoj smo bili zatočeni. U zgradi uprave nalazila se glavna prostorija, s vratima koja su vodila u drugu prostoriju lijevo. U prostoriji u koju su me uveli bio je radni sto i dva željezna kreveta. Kada sam ušao, vidio sam Zorića (ime nepoznato) "Cigu", Kneževića (ime nepoznato) i Željka (prezime nepoznato). "Cigo" me optužio da sam umiješan u zločine protiv srpske djece, kojima sam vadio oči makazama. Onda me Knežević počeo mlatiti palicom po licu, rukama i nogama. "Cigo" i Željko su me udarali nogama i tukli pesnicama po licu. "Cigo" me također mlatio po nogama. Psovali su nam balijsku mater, nazivali nas muslimanskim lažovima i govorili da se Muslimani spremaju za borbu. Premlaćivanje je trajalo nekih 40 minuta. Plakao sam i jaukao od bolova. Nastavili su me tući. Nakon premlaćivanja, zatvorili su me u samicu, prostoriju označenu brojem 7 na mojoj skici, gdje sam proveo 11 dana.

Drugo premlaćivanje se dogodilo 14. jula 1992. godine. Oko 2:00 sata ujutro jedan stražar me odveo u zgradu uprave. Kada sam ušao u zgradu vidio sam "Cigu". Prijetio mi je i rekao da će dovesti moju ženu i djecu iz Rijeke. Kazao je da moram priznati da se Muslimani pripremaju za rat protiv Srba. Rekao mi je spustim glavu i stavim ruke iza leđa. "Cigo" me zatim udario pesnicama i pištoljem po cijelom tijelu. Onda mi je stavio pištolj na sljepoočnicu i pitao me šta želim poručiti djeci. Nisam ništa rekao. Sve to je trajalo dugo vremena, oko jedan sat. "Cigo" je onda pozvao stražara da me

odvede. Nine Puzgaća me izveo vani i rekao "polako majstore". Puzgaća me poveo niz cestu. Tri stražara su stajala nekih 50-60 metara dalje. Jedan od stražara je bio Ivanić (ime nepoznato). Lila je kiša. Puzgaća mi je naredio da otpužem do stražara. Kada sam bio na oko 35 metara od njih, stražari su otvorili vatru. Mora da su pucali u zrak pošto me nijedan metak nije pogodio. Puzgaća mi je rekao da se dignem i odveo me do korita s vodom nedaleko od zgrade uprave. Naredio mi je da operem noge u koritu. Onda me odveo do stražara Sološe, 20 metara dalje, na cesti, blizu zgrade uprave. Sološa me onda upitao da li sam predao oružje i ja sam odgovorio da jesam. On mi je rekao da to nije tačno. Bio je vrlo pijan i odveo me u sobu broj 7. Rekao je da će se vratiti za deset minuta, ali se srećom nije vratio.

Treće premlaćivanje se dogodilo 29. jula 1992. godine. Stražar je došao u prostoriju broj 1 i prozvao Družić Midhu i mene, pa nas odveo u zgradu uprave. Kada smo ušli u prostoriju, vidio sam da je tu Safet Družić, ali ne znam kada je tu dospio. Također sam vidio "Cigo" i pet stražara. Dvojica od tih stražara su bili Latinović i Baroš Dragiša. Jedan drugi stražar, Glušica, je stajao iza svih nas, držeći automatsku pušku u rukama. Nas trojicu su postrojili. Onda nas je "Cigo" saslušavao. Obratio se Midhi i meni i upitao nas ko je vođa Muslimana, gdje se nalaze puške i kakve su nam namjere. Prvo su mi postavljali pitanja, pa me onda tukli. Mlatila su me četvorica čuvara (peti je držao automatsku pušku). Stražari su me udarali policijskim palicama, pesnicama i nogama. "Cigo" me je također udarao šakama i nogama. Zatim bi "Cigo" postavio pitanja Midhi i Safetu, pa bi ih onda on i stražari mlatili. I njih su tukli policijskim palicama, šakama i nogama. Onda je "Cigo" naredio Midhi da me izmlati. Midho je rekao da to ne može uraditi jer sam mu rođak. Zatim je "Cigo" naredio meni da isprebijam Midhu. Odbio sam. A onda sam ipak odlučio da udarim Midhu kako bih pokazao da nas dvojica nismo saučesnici u zavjeri, to jest, da nema ništa tajno među nama. Krenuo sam da šakom udarim Midhu, ali sam ga promašio i razbio prozor. Onda su oni rekli: "Jebo ustašku mater, kad si spreman njega da udariš, bog zna šta bi tek nama napravio". To sve je trajalo nekih 30 minuta.

Onda je "Cigo" naredio Midhi i Safetu da napuste prostoriju i jedan od čuvara ih je izveo napolje. Mene su stražari i "Cigo" ponovo počeli tući. "Cigo" je sjedio na radnom stolu. Naredio mi je da mu pridem i sagnem se tako da me može udarati po glavi. Više puta me je udario šakama. "Cigo" je onda izvukao nož i uperio mi oštricu u lice, a zatim me drškom noža udario u čelo. Nastavili su me tući palicama i pesnicama. To premlaćivanje je trajalo otprilike 30 minuta. Nekoliko puta sam gubio svijest. Ne sjećam se kako sam ponovo dospio u sobu broj 1. Nešto kasnije, izvedeni su i pretučeni Muamer Hidić i Fuad Ferizović.

Kada sam sljedećeg jutra otišao u kupatilo, nisam mogao prepoznati samog sebe; imao sam crne i plave masnice po cijelom tijelu. Jedan od zatvorenika, Đemil, je imao kod sebe neku kremu, pa mi je stavio na oči. Midho je bio u sličnom stanju kao ja, sav slomljen i pretučen. Tog jutra mi je zatvorenik po imenu Asim Vojić rekao da su mu naredili da očisti zgradu uprave i da je glavna prostorija u kojoj su mene pretukli bila puna krvi. Također mi je dao moju jaknu i kaput koje sam nosio prethodne noći.

Četvrto premlaćivanje se dogodilo 31. jula 1992. godine. Jedan stražar me prozvao i odveden sam u zgradu uprave. Kada sam ušao u sobu, vidio sam "Cigo" i četiri stražara, među kojima su bili Babić (ime nepoznato) i Bijelić ili Jević, jedan čuvar čijeg se imena ne sjećam i neki čovjek u bijelom odjelu. "Cigo" mi je postavljao pitanja. Tada sam se već bio oprostio od života i više nisam ni odgovarao. "Cigo" je otišao. Onda su svi stražari skočili na mene. Okružili su me i počeli udarati policijskim palicama. Zabadali su mi palicu u prsa. To premlaćivanje je trajalo otprilike 40 minuta. Od udaraca sam bio crn po cijelom tijelu.

Prije jednog od tih prelaćivanja, ali se više ne sjećam kojeg po redu, morao sam napisati podatke o vođama SDA-a iz Bihaća i Cazina. Poslije svakog prelaćivanja me boljelo cijelo tijelo i posvuda sam imao modrice. Mislio sam da su mi sve kosti polomljene. I danas imam tragove na leđima, a bubrezi su mi oštećeni. Volja mi je bila slomljena.

Dana 1. augusta 1992. godine, srpski inspektor, Vanja, vidio je zatvorenika Tofu Terzića kako čisti logor. Tofa se požalio Vanji rekavši mu da stražari prelaćuju mene i Midhu Družića. Stražari su me pozvali da izađem i vidio sam Vanju ispred samog ulaza. Poznavao sam Vanju 25 godina. On je i prije u mnogo navrata dolazio u logor da vodi saslušanja. Jednom prilikom je i mene saslušao. Oči su mi bile crvene i otečene, bilo me je teško prepoznati. Vanja se skoro onesvjestio kad me je vidio. Pitao me zašto mu nisam rekao da me prelaćuju. Plašio sam se da bilo šta kažem jer su "Cigo" i Sološa bili tu. Vanja je rekao da će tu prenoćiti i da me nijedan stražar neće dirati. Otišao je sutradan, oko podneva.

Sljedeće noći, 2. augusta 1992. godine, na dan srpske slave Ilindan, u zgradu uprave odveli su jednog po jednog Remzu Ferizovića, Huseina Kartala, "Tedu" Miličevića i još neke druge. Čuo sam užasne krikove, kao kad psi zavijaju, pa sam pomislio kako je bolje kad te mlata nego kad slušaš to jaukanje.

Stražari su dali zatvorenicima da ispune formulare Međunarodnog odbora Crvenog križa (ICRC), što smo i učinili, ali predstavnici Međunarodnog odbora Crvenog križa nikada nisu došli u logor.

Dana 6. augusta 1992. godine, šesnaest ljudi iz Kozile je odvedeno u vojni logor u Kamenici, u općini Titov Drvar. Zajedno sa mnom su prebačene sljedeće osobe iz Bosanskog Petrovca:

Didović Ekrem
 Družić Midho
 Družić Safet "Čoban"
 Kartal Husein
 Kartal Fadil
 Hidić Muamer
 Hrnić Fikret
 Linjić Nihad
 i sedam mladića iz Sanice.

Sasvim sam siguran da smo bili prebačeni 6. augusta 1992. godine zato što sam brojao dane.

Stražari su nam vezicama za vojničke čizme vezali ruke iza leđa i onda nas utovarili na dva kamiona, jedan manji i jedan veći. Po četvorica nas su bila na svakoj od dvije strane kamiona, a dva stražara su bila u uglovima kamiona. Ranko Čosić je sjedio u suprotnom uglu. Trebalo nam je sat i po da dođemo do Kamenice.

Ostao sam u Kamenici do 3. novembra 1992. godine. U Kamenici je bilo ukupno 68 ili 69 zatvorenika, od kojih je 61 bio oslobođen. Neki su izgubili živote. Većina ljudi su bili muslimanske narodnosti, a bio je tu i jedan Hrvat iz Kupresa ili Bugojna. Osim nas šesnaestorice iz Bosanskog Petrovca koji smo bili prebačeni iz Kozile u Kamenicu, bilo je još dvanaest ljudi iz Bosanskog Petrovca koji su kasnije dovedeni u Kamenicu.

“Cigo” i nekih 15 stražara iz Kozile su došli u Kamenicu. Na početku su logorom zapovijedali “Cigo” i Baroš Dragiša. Baroš je bio u prvoj sedmičnoj smjeni, a zatim “Cigo”, a onda su poslije tri dana “Cigu” otpustili. Šobot (ime nepoznato) šef Službe za bezbjednost u Kamenici, vidio je kako neki “Cigini” stražari tuku jednog čovjeka iz Velagić koji je imao otvorene rane na ruci. Šobot se jako razljutio i posvađao se sa “Cigom”. Šobot je otišao do nadzornika u Drvaru i “Cigo” je otpušten. To znam zato što je Fikret Hrenjić iz Bosanskog Petrovca čuo raspravu između “Cige” i Šobota dok je bio u zahodu. Nakon što su otpušteni “Cigo” i njegova smjena, došla je da nas čuva grupa mladića. Ostao je samo jedan stražar iz “Cigine” smjene, pravnik Kukić (ime nepoznato) iz Drvara. Čuo sam da je nadzornik logora u Kamenici bio iz Drugog korpusa Srpske vojske.

Sve su nas zatvorili u jednu veliku prostoriju u školi. Jedan dio te prostorije je bio neka vrsta pozornice. U tom prostoru su držali ljude koji su dovedeni kasnije iz Sanskog Mosta ili iz Bosanske Krupe. Između tog dijela i ostatka sobe nalazila se drvena pregrada. Do naše prostorije nalazio se hodnik gdje smo jeli. Do hodnika se nalazila učionica gdje su bili Srbi. Čuo sam da su to vojni dezerteri ili kriminalci. Neki ljudi iz Bosanskog Petrovca su to saznali iz razgovora sa stražarima.

Tri ili četiri dana nakon našeg dolaska počeli smo postavljati bodljikavu žicu oko zgrade. Bila su dva reda bodljikave žice, jedan viši od drugog, a čuo sam da su se između te dvije ograde nalazile mine.

Saslušavali su me u nekoliko navrata. To su uglavnom bili razgovori koji nisu bili nalik saslušanjima u Kozili. Jednom prilikom me saslušavao vojni istražitelj, Šobot (ime nepoznato) koji je bio fin čovjek.

Mene nisu tukli u Kamenici, ali druge jesu i mnogi se nikad nisu otamo vratili. Sjećam se da je bio premlaćen Rešo Spahić, “Babo”, inženjer iz Bosanskog Petrovca, koji je bio oslobođen iz Kozile da bi kasnije bio doveden u Kamenicu. Ljude bi izvodili navečer i odvodili ih iza škole. Iako nikad nisam prisustvovao premlaćivanjima, čuo sam jaukanje. Nekada bi ih izvodili jednog po jednog, a nekada u grupama. U Kamenici premlaćivanja nisu bila tako surova kao ona u Kozili. Po mojoj procjeni ljudi su bili pretučeni 6 do 10 puta prije nego je Međunarodni odbor Crvenog križa (ICRC) došao u logor. Nakon posjete ICRC-a, premlaćivanja su postala rjeđa. Viđao sam ljude nakon što bi ih pretukli. Bili su kao ja u Kozili, crni i modri po cijelom tijelu. Stražari su nosili policijske palice, pa kada bi se ljudi vratili u sobu pričali bi mi kako su ih stražari tukli palicama i pesnicama. Tim ljudima nikada nije ukazana nikakva medicinska pomoć. Ponekad bi neki vojni liječnici navratili da nas vide, ali ništa ne bi učinili.

Tokom prvih pet do deset dana mog zatočeništva dobivali smo 3 obroka dnevno. Ujutro su nam davali riblju konzervu, paštetu ili sir. Za drugi obrok smo dobivali grah, rižu i mljeveni kukuruz. Za treći obrok jeli smo tu istu mješavinu.

Nakon 5 do 10 dana zatočeništva hrana nam je reducirana na dva obroka dnevno. Prvi obrok smo dobivalu u 11:00 sati, a drugi u 16:30 sati. Ti obroci su bili ista mješavina graha, riže i mljevenog kukuruza.

Dobivali smo dovoljno vode za piće. Napolju je bio veliki rezervoar s vodom. Ujutro bismo se prali vodom iz tog rezervoara. Mislim da smo imali nešto sapuna i ručnika, a

čistu odjeću su nam donosili rođaci. Mojim rođacima je također bilo dozvoljeno da mi donose hranu.

Iza škole je bilo veliko igralište gdje je zatvorenicima bilo dozvoljeno da primaju posjete - mogli bi tu sjesti i razgovarati. Bilo nam je dopušteno da se sa svojim posjetiteljima sastajemo na jednom malom dijelu igrališta. Za vrijeme posjeta stražari bi stajali dovoljno blizu da bi mogli čuti razgovore.

Za obavljanje nužde morali smo koristiti tri provizorna zahoda koji su se nalazili na ulazu u školu. Noću bi vršili malu i veliku nuždu u bure od 25 litara. Ponekad nam po danu ne bi bilo dopušteno da idemo u te improvizirane zahode. Nekada nam stražari ne bi dopustili da koristimo zahod, tako da smo morali trpjeti.

Bio sam na prinudnom radu samo jednom ili dvaput za vrijeme mog zatočeništva. Neki ljudi su morali tovariti vreće s pijeskom. Pred samu zimu neki ljudi su morali sjeći drva za vatru.

Nikada nisam bio svjedokom ubistava dok sam bio u Kamenici.

Čuo sam od ljudi koji su bili zatočeni sa mnom da su ubijena četiri čovjeka. Ljudi koji su ubijeni su dovedeni iz Sane i zatim preko Bosanske Krupe odvedeni u Kamenicu. Jednog jutra dok sam se prao vidio sam dvojicu ljudi koji su bili potpuno modri od udaraca. Također su imali posjekotine na licima. Vidio sam kako ih stražari odvođe. Nisam se usudio da ih previše gledam. Čuo sam da je jedan od tih ljudi bio profesor koji se zvao Šepić (ime nepoznato) a drugi se zvao Kadić (ime nepoznato). To su mi rekli ljudi iz B. Krupe. Nikada prije nisam sreo te ljude. Ne sjećam se tačnog datuma, ali mislim da je to bilo negdje u septembru. Tog jutra sam vidio te ljude po prvi i posljednji put.

Dana 28. augusta 1992. godine ICRC je došao u logor i popisao naša imena. Nakon posjete ICRC-a, uvjeti su se nešto popravili, ali su neke ljude još uvijek odvodili na premlaćivanje.

Upravo pred naše oslobađanje odvedeno je pet ljudi. Čuo sam da su odvedeni u Manjaću i do danas se nisu vratili. Njihova imena su: Omanović Šaćir iz Biljana, Kalić Kalmin iz Sanskog Mosta, Subašić Jasmin i njegov brat (ime nepoznato), obojica iz Sanice, i jedan čovjek iz Velagića, čijeg se imena ne sjećam.

Ovaj čovjek kojeg sam posljednjeg spomenuo također mi je pričao o strijeljanju koje se dogodilo između 29. maja i 4. ili 5. juna 1992. godine. Rekao mi je da je srpska vojska odvela oko 90 Muslimana, uključujući i njega, ispred stare škole u Velagićima. Vojska je otvorila vatru i poubijala sve ljude osim njega i još dvojice. Ne sjećam se imena te druge dvojice ljudi koji su se spasili. Nikada mi nije rekao gdje su odnešena tijela poubijanih ljudi.

Kao što sam već spomenuo, oslobođen sam 3. novembra 1992. godine. U to doba su posjete ICRC-a bile sve češće. Stražar po imenu Dragiša Baroš nam je rekao da će nas uskoro osloboditi. Odvijale su se pripreme za naše oslobađanje. Sa stražarevog radija smo načuli da ICRC sa Karadžićem pregovara oslobađanje zarobljenika. Crveni križ nam je donio taj papir, rekavši nam da odlazimo na vlastitu odgovornost. Muslimani su napustili B. Petrovac 23. ili 24. septembra 1992. godine. Ja sam potpisao taj papir dan ili dva prije nego sam oslobođen. Na papiru sam izjavio da želim otići u Karlovac. Noć prije našeg oslobađanja Baroš nam je rekao da ćemo moći da odemo. Te iste noći Žulj Pavo i jedan vojnik Imširević (ime nepoznato) iz Turija Bihaća odvedeni su u

samicu. Oko 05:00 sati počeli smo čistiti sobu. Oko 06:00 ili 07:00 sati je stigao ICRC. Sljedećeg jutra kada su nas okupili prije oslobađanja, ICRC je primijetio da nedostaju dva čovjeka. Prije nego što smo krenuli, ti ljudi su nam se pridružili i otišli zajedno s nama.

Bilo je tu pet ili šest džipova i dva autobusa koji su nas kroz mnoge gradove konačno doveli do Karlovca.

Nisam prisustvovao rušenju džamija, ali sam vidio rezultat kada sam se vratio u Bosanski Petrovac u septembru 1995. nakon oslobađanja općine.

Do sada nikada nisam dao nikakvu potpisanu izjavu nijednoj organizaciji. Godine 1996. i 1997. razgovarao sam s novinarima u Karlovcu i u Njemačkoj.

Spreman sam javno svjedočiti o događajima koje sam opisao.

KRAJ IZJAVE

POTVRDA SVJEDOKA

Izjava mi je glasno pročitana na bosanskom jeziku i sadrži sve što sam rekao po svom znanju i sjećanju. Izjavu sam dao dobrovoljno i svjestan sam da se može upotrijebiti u sudskom postupku pred Međunarodnim sudom za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991, kao i da mogu biti pozvan da javno svjedočim pred Sudom.

Potpis: /potpisano/

Datum: 20.07.2000.

POTVRDA PREVODIOCA

Ja, Enida Jahić, prevodilac, potvrđujem sljedeće:

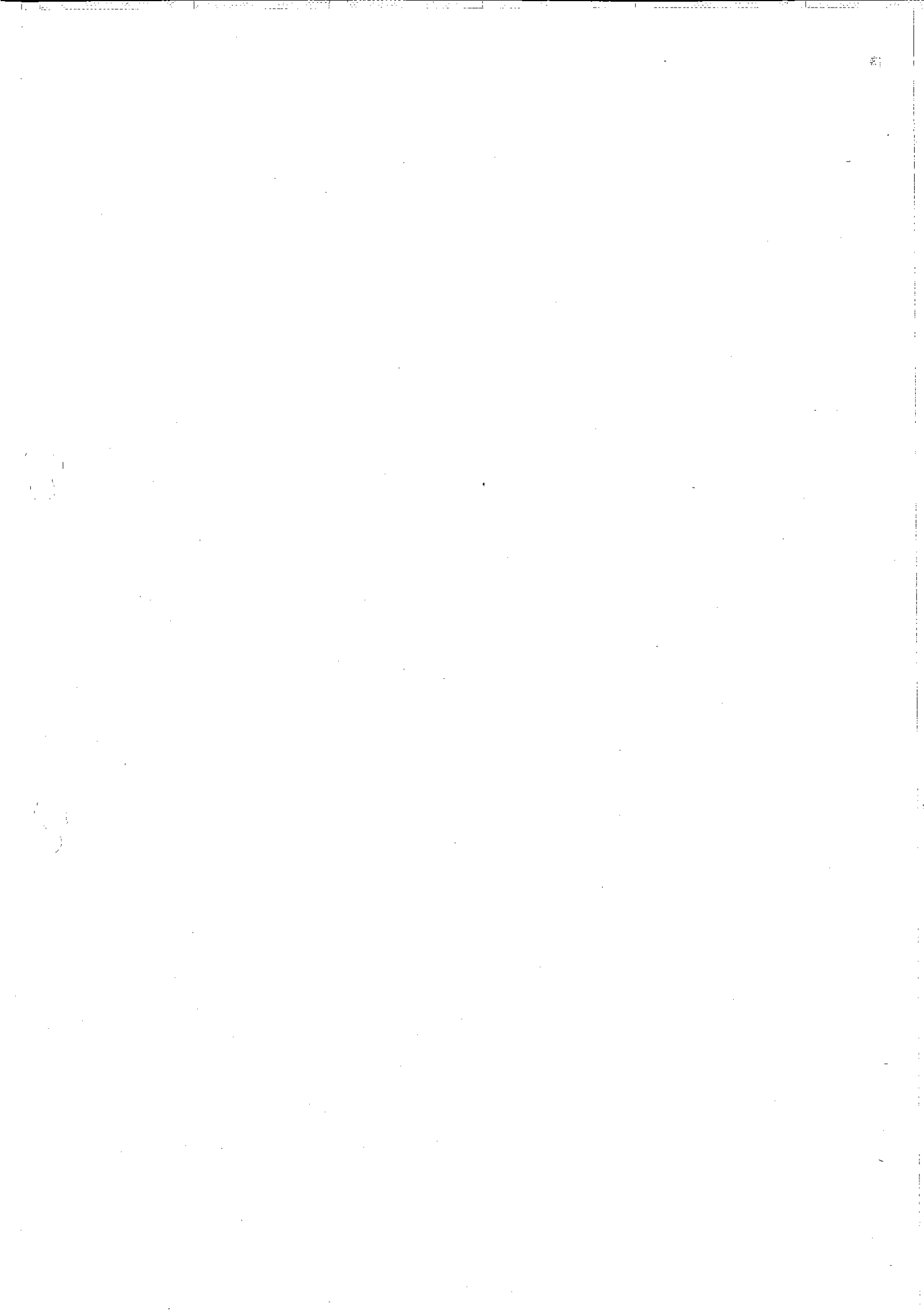
- 1) Odgovarajuće sam kvalifikovana i ovlaštena od strane Sekretarijata Međunarodnog suda za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991. da prevodim sa bosanskog jezika na engleski jezik, kao i s engleskog na bosanski jezik.
- 2) Ramić Zijad mi je dao do znanja da govori i razumije bosanski jezik.
- 3) Gore navedenu izjavu sam usmeno prevela s engleskog na bosanski jezik u prisustvu Ramić Zijada koji je, po svemu sudeći, čuo i razumio prijevod ove izjave.
- 4) Ramić Zijad je potvrdio da su, po njegovom znanju i sjećanju, činjenice i ostalo navedeno u ovoj izjavi istinite, onako kako sam ih prevela, što je potvrdio svojeručnim potpisom na predviđenom mjestu.

Datum: 20.07.2000.

Potpis: /potpisano/

()
()

()
()

H. 206.
S.P. 77.

00493312

Ramir (Zijad, m. Pelećasot. Keltah) Sakib
20. P. 1959, G. Kumpadi, Mostabranov,
vojvode 511 Sava. ~~Neodijer~~
Nekajgorav. Vojvka NPO Ovid' Bitog.
Po manivlata. M. K. m., Ovid' Bitog.

Kiji bio član stranke SDA. In Hodizija
je bio Hodiz' Ralim, a in osaću
i anic' E. Ledin.

Kad je počela kolektivizacija dot je
prijatelj da se formira Kom. Stab,
se stvaraju a upravo. Ljud. in
To i dato je došlo do se
čubij. 6 parata i oprema to je
kom. one nraćeno.

K. S. Ramir Sakib, Budizera Fydo,
Budizera S-60, Ramir Fadel, Buki Mehmed
i Ramir Fadel. F-ja Stab je bila da
konfuzije ljudi koji a razli. ot-je
je ne bi varati puter metat.

K. S. Niji stvarstvo s drugu kom. Stab
Stabizma. K. S. up. bio stvarat.

Kad je bio incident me ovitov
ljubi a mest. vani. S drugu a br.
rezen. m. L. vani, kao i uprava TO.
Ugleda Ovi a ~~br.~~ putov. putov.
punkt i konfuzije. Punkt
je uplozen do 23-24. Seta
120 tag je stvarat.

1. Kaniková, Sonia 07/19/1999 2:33 PM

BP-028/10

Sanje

3.9.1992

Novi Beograd, ul. Brijuni, br. 12

(1)

Urednik, "Borba"

Priznanje od 17.8.1992. godine, koje je izdala "Borba"

za doprinos u borbi protiv fašizma i nacizma, kao i za doprinos u borbi protiv fašizma i nacizma u vreme rata.

Urednik, "Borba", ul. Brijuni, br. 12, Beograd, 17.8.1992. god.
u Borbu protiv fašizma i nacizma, kao i za doprinos u borbi protiv fašizma i nacizma u vreme rata. Urednik, "Borba", ul. Brijuni, br. 12, Beograd, 17.8.1992. god.

Za doprinos u borbi protiv fašizma i nacizma, kao i za doprinos u borbi protiv fašizma i nacizma u vreme rata. Urednik, "Borba", ul. Brijuni, br. 12, Beograd, 17.8.1992. god.

Urednik, "Borba", ul. Brijuni, br. 12, Beograd, 17.8.1992. god.

Urednik, "Borba", ul. Brijuni, br. 12, Beograd, 17.8.1992. god.

00592301

Posteriora poyuie saingina... (illegible text)

Primo... (illegible text)

Secundo... (illegible text)

Tercio... (illegible text)

Quarto... (illegible text)

1970 NITAD... (illegible text)

0011°, Dejan latinosi i Euzel 90000, 20, BCUB Decan
indat mas, dala 20 fuzer ama 500000, nuzo platiti
in pora 1000000.

Bojio je vidio kod Armaty, in Auzia, in Bojio
boji, BCUB, kadicare, in ducsko, in fuzer 200000, 200000
in fuzer 200000, in ducsko, in fuzer 200000, 200000

Permaty in ducsko, in ducsko, in ducsko, in ducsko
in fuzer 200000, in ducsko, in ducsko, in ducsko
in fuzer 200000, in ducsko, in ducsko, in ducsko

Puzie in ducsko, in ducsko, in ducsko, in ducsko
in fuzer 200000, in ducsko, in ducsko, in ducsko
in fuzer 200000, in ducsko, in ducsko, in ducsko

Pratao in ducsko, in ducsko, in ducsko

00592308

